

Arrest

nr. 282 051 van 16 december 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIBI
Maurice Van Meenenplein 14/6
1060 SINT-GILLIS**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. DIBI verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. VAN MECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 24 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 6 juli 2022.

1.2. Op 27 september 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat).

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Palestijnse origine en afkomstig uit Khan Younis. U verliet rond 27 februari 2021 Gaza. U reisde via Egypte naar Turkije. Vanuit Turkije trachtte u verschillende keren met een boot Griekenland te bereiken. Uw boot werd bij deze pogingen soms door de Griekse kustwacht teruggedreven naar Turkse wateren. Bij uw vierde poging om Kos ter bereiken werd uw gsm en Palestijnse paspoort door de Griekse kustwacht in beslag genomen. Hierna werd uw boot door de kustwacht teruggedreven naar Turkse wateren. Bij uw negende poging om naar Griekenland te reizen, op 5 november 2021 slaagde u er in om Kos te bereiken waar u dadelijk een verzoek om internationale bescherming indiende. U werd in een gesloten centrum voor vluchtelingen opgevangen. Op 30 november 2021 werd u in een ander nabijgelegen opvangcentrum opgevangen. Begin december 2021 zorgde een grote groep Afghanen voor problemen in het opvangcentrum. Ongeveer 200 of 300 Afghanen vielen mensen aan met stoelen, sloegen ramen van caravans stuk en vielen meisjes en vrouwen lastig. Na een half uur kwam de politie tussenbeide waardoor de situatie bekoelde. Op 13 december 2021 verkreeg u een vluchtelingenstatus in Griekenland. Op 20 december 2021 moest u, omdat dit de regels zijn in Griekenland, uw opvangcentrum verlaten. U overnachtte hierop met M., N. en G., drie andere mannen die eveneens uit het opvangcentrum waren gezet, twee nachten onder een zinkplaat onder een boom. Hierna ging u met de drie mannen in een tent in een nabijgelegen bos wonen. Op 27 december 2021 werd u 's nachts aangevallen door 12 of 15 Afghanen. Zij vroegen u geld en documenten. U kreeg van één van de Afghanen een messteek in uw hand. Uw vriend M. werd eveneens gewond aan één van zijn handen. U ging hierop naar het opvangcentrum vanwaar uit u ter verzorging werd overgebracht naar een ziekenhuis. De dag erop ging u aangifte doen bij de politie te Kos. Ongeveer een week later ging u terug naar de politie. De politie vertelde u op een brutale manier dat er geen nieuws was en dat jullie reeds een verklaring hadden afgelegd. Op 15 januari 2022 ging u samen met uw drie vrienden bij een Palestijnse man in diens appartement te Kos wonen. Twee weken later reisde u naar Athene. U ging met uw drie vrienden naar de wijk Acharnon waar u als dakloze overnachtte aan een supermarkt. U zag in de straten van de wijk waar u overnachtte soms gewapende Afghaanse en Pakistaanse bendes rondlopen. U werkte in Athene soms als kuishulp in een café. Rond 12 of 14 februari 2022 vernam u dat u uw Griekse paspoort in Thessaloniki kon ophalen. Wanneer u een bus wou nemen naar Thessaloniki vertelde de buschauffeur u dat u niet mocht meerijden. U voelde zich gediscrimineerd en nam hierop de volgende bus naar Thessaloniki. Nadat u uw paspoort in ontvangst had genomen keerde u terug naar Athene waar u opnieuw aan de supermarkt ging overnachten. Met het geld dat u als kuishulp verdiend had, kocht u een vliegtuigticket naar België. Op 22 februari 2022 nam u een vlucht naar België waar u op 24 februari een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw relaas legde u volgende documenten neer: Een kopie van de eerste pagina van uw Palestijnse paspoort uitgereikt op 18 juli 2018 en geldig tot 17 juli 2023, een kopie van uw Palestijnse identiteitskaart uitgereikt op 2 juli 2018, vier foto's inzake de ziekenhuisopname van uw vriend M. en een kopie van uw medisch attest uit Griekenland d.d. 27december 2021 waarmee u wil aantonen dat jullie op 27december 2021 door Afghanen werden aangevallen, 14 foto's en een video van de container waarin u verbleef en waarmee u de verblijfsomstandigheden in het centrum wilt aantonen en een video van drie Afghanen die op straat met scherpe voorwerpen rondlopen waarmee u wilt aantonen dat er Afghaanse bendes actief zijn in Griekenland.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn [Hellenic republic Ministry of Migration and Asylum d.d. 9 maart 2022], blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat

de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn. In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,... Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92]. Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97]. Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties, zoals de preciaire levensomstandigheden in het opvangkamp waar u te Kos verbleef (CGVS, p4 + p10 +p11), moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en

beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van gezondheidszorg, sociale bijstand, werkgelegenheid, huisvesting en integratie voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. In dit verband dient er vooreerst op gewezen te worden dat u bij de DVZ verklaarde dat u uw Griekse verblijfskaart en Grieks paspoort had weggegooid (DVZ-vragenlijst; vraag 22). Tijdens uw persoonlijke onderhoud verklaarde u echter dat uw Griekse verblijfskaart en uw Griekse paspoort, samen met uw documenten waarop uw taks-nummer (AFM) en uw sociale zekerheidsnummer (AMKA) stonden, in een station in België ofwel gestolen werden of dat u ze daar verloren had (CGVS, p9 + p15). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid herhaalde u louter dat u uw documenten verloren had (CGVS, p16), wat geen verklaring is voor dergelijke tegenstrijdigheid. Deze vaststelling doet dan ook vermoeden dat u uw Griekse verblijfskaart, uw Griekse paspoort en uw documenten waarop uw taks- en sociale zekerheidsnummer – nummers die u volgens de informatie waarover het CGVS beschikt nodig heeft om op een legale manier aan werk te geraken – staan doelbewust voor de Belgische asielinstanties achterhoudt omdat hierin mogelijks informatie, zoals data wanneer of plaatsen waar u deze documenten ontving, staat die niet met uw verklaringen die u op het Commissariaat-generaal aflegde overeenstemmen. Bovendien biedt u tgv uw incoherente verklaringen geen zicht op uw werkelijke levensomstandigheden en uw pogingen om uw rechten in Griekenland te laten gelden.

Voorts verklaarde u initieel dat u één dag voor uw vertrek naar Athene uw Griekse verblijfskaart verkreeg en dat u de dag hierop uw taks- en sociale zekerheidsnummer verkreeg (CGVS, p7 + p15), waaruit afgeleid dient te worden dat u op de dag van het verkrijgen van uw taks- en sociale zekerheidsnummer Kos verliet. Later verklaarde u echter dat u na het verkrijgen van uw taks- en sociale zekerheidsnummer nog een week lang op Kos vruchteloos naar werk zocht (CGVS, p15). Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw pogingen om werk te vinden op Kos, terwijl het vinden van werk een belangrijke voorwaarde is om zich in een maatschappij te kunnen integreren en om op die manier toegang te krijgen tot de woningmarkt op Kos. Betreffende uw verklaringen dat u vanaf uw vertrek uit het opvangcentrum te Kos op 20 december 2021 tot 15 januari 2022 eerst twee dagen op straat en nadien in een tent –waarvan u niet kon zeggen via welke organisatie u deze verkregen had – leefde (CGVS, p5) en u in die periode moeite had om aan eten te geraken (CGVS, p6), dient er opgemerkt te worden dat indien u daadwerkelijke in dergelijke preciaire omstandigheden geleefd zou hebben te Kos, er verwacht kan worden dat u net alle stappen zou ondernemen om aan werk te geraken zodoende uw situatie er te verbeteren, toegang te krijgen tot de woningmarkt in Kos en te kunnen integreren in de Griekse samenleving.

Hoe dan ook, dat u wel degelijk toegang had tot de arbeidsmarkt in Griekenland blijkt voorts uit uw verklaringen dat u bij uw aankomst in Athene – waar u ongeveer 20 dagen heeft verbleven (CGVS, p9) – aan werk geraakte waarmee in uw onderhoud voorzag en waarmee u een vliegticket kocht om Griekenland te kunnen verlaten (CGVS, p8-9). Bovendien blijkt uit niets dat u, al dan niet samen met derden om de prijs te drukken, niet op de huurmarkt in Athene terecht zou kunnen voor huisvesting. Immers, u verklaarde dat u in Athene –hoewel u er dakloos zou zijn geweest- geen stappen heeft ondernomen om een woonplaats te vinden omdat u naar eigen zeggen toch niets zou gevonden hebben en u Athene als een Arabische stad beschouwt (CGVS, p16).

Bovenstaande vaststellingen nopen er toe te besluiten dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u niet voldoende zelfredzaamheid aan de dag zou kunnen leggen om moeilijkheden die gepaard gaan met een integratie in de Griekse samenleving het hoofd te bieden als persoon die er internationale bescherming geniet. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat Griekenland niet uw eindbestemming was. Zo verklaarde u dat u toen u een verzoek om internationale bescherming indiende in Griekenland u niet van plan was om in Griekenland te blijven en dat België uw uiteindelijke bestemming was (CGVS, p4). Uit uw verklaringen en gedragingen, waarbij u Griekenland op 22 februari 2022, oftewel ongeveer twee en een halve maand na uw erkenning als vluchteling verliet (CGVS, p9), kan geenszins een wil en intentie om in Griekenland een duurzaam leven op- en een toekomst uit te bouwen, worden afgeleid.

Betreffende uw verklaringen dat u en uw drie vrienden op 27 december 2021 zouden zijn aangevallen door Afghanen (CGVS, p5-6) –waarvan u ter staving 4 foto's van de ziekenhuisopname van uw vriend M. (doc 1) en een kopie van uw medische attest neerlegde (doc 6)- en er in Athene gewapende bendes op straat rondliepen (CGVS, p10), dient er opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor deze door u aangehaalde feiten/problemen,- of bij een eventuele herhaling van dergelijke feiten/problemen in geval van een terugkeer naar Griekenland – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Griekenland aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

Zo verklaarde u dat u de dag nadat u door Afghanen was aangevallen klacht ging indienen bij de politie in Kos en uw verklaring er door de politie genoteerd werd (CGVS, p10). Dat de politie u een week later op een brutale en onbeleefde manier zou verteld hebben dat zij geen nieuws hadden in uw zaak en zij niet ter plaatse kwamen - waaruit u afleidt dat zij niets ondernomen hebben (CGVS, p10-11)- wijst er niet op dat de politie hun onderzoeksdaden niet naar behoren zouden uitvoeren. Immers, dat bepaalde misdrijven niet worden opgelost kan afhangen van menige factoren (gebrek aan bewijs, gebrek aan getuigen, gebrek aan identificeerbaarheid van daders...) los van de werking/inspanningen van de autoriteiten om misdrijven op te lossen. Hierbij kan nog aangestipt worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Absolute bescherming kan overigens door geen enkele rechtsstaat worden geboden, doch de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat. Er kan voorts nog op gewezen worden dat hoewel u verklaarde dat u door de politie op een onbeleefde en brutale manier werd te woord gestaan en u het gevoel had dat de politie niets ondernam, blijkt dat u zich nooit tot hogere autoriteiten of ombudsman in Griekenland gericht heeft om het niet of slechte functioneren van politie aan te kaarten (CGVS, p11-12) waardoor bezwaarlijk kan gesteld worden dat u alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Griekenland opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput. Het feit dat u onwetend zou geweest zijn dat u klacht kon indienen tegen het optreden van de politie (CGVS, p12), kan bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Betreffende uw verklaringen dat er in Athene gewapende Afghaanse en Pakistaanse bendes op straat rondliepen (CGV, p10) blijkt nergens uit uw verklaringen dat u persoonlijk door deze bendes zou geïdendeerd zijn.

Tot slot verklaarde u dat een buschauffeur u discrimineerde omdat hij u, toen u van Athene naar Thessaloniki wou reizen, zonder duidelijke reden, de toegang tot zijn bus weigerde - en u op de volgende bus moest wachten. Dit feit – hoe laakbaar ook – is echter onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat u het door u ervaren probleem nooit heeft aangeklaagd bij de politie (CGVS, p12). Hierbij kan worden opgemerkt dat indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van feiten, zij hiertegen vanzelfsprekend niet kunnen optreden. Uw verklaringen voor uw nalaten om klacht in te dienen, namelijk dat Griekse autoriteiten u in het verleden negen keren op zee terugstuurden naar Turkije, kan niet worden weerhouden. Immers, niets wijst er op dat u uw rechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland niet zou kunnen doen gelden.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De door u neergelegd documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen. De kopie van de eerste pagina van uw Palestijnse paspoort en de kopie van uw Palestijnse identiteitskaart tonen uw identiteit en nationaliteit aan en zijn zaken waar in deze beslissing niet aan getwijfeld worden. De 14 foto's en een video van de container waarin u in een opvangcentrum in Kos verbleef tonen allerm minst aan dat u bij een terugkeer naar Griekenland geen toegang zou hebben tot de huizenmarkt aldaar of dat u niet in staat zou zijn om er uw rechten als begunstigde van een status te doen gelden. De video van drie Afghanen die op straat rondlopen hebben voorts niets met u persoonlijk te maken. Meer nog, u heeft de personen die in de video voorkomen nooit gezien (CGVS, p13).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Gaza/Palestina.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn), van artikel 22bis van de Grondwet, van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/6 en 57/6, § 3, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene rechtsbeginselen waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betwist verweerders analyse en voert aan dat hij ernstige schade vreest in Griekenland hoewel hij er internationale bescherming werd verleend.

Na een theoretische uiteenzetting met een concrete verwijzing naar het arrest Ibrahim alsook het arrest Jawo van het Hof van Justitie wordt de situatie van personen die internationale bescherming genieten, zoals verzoeker, belicht. Verzoeker betwist ten stelligste de algemene en stereotiepe bewering van verweerder dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland toegang krijgen tot bijvoorbeeld huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, die volgens hem geenszins de realiteit weerspiegelt. Hij merkt hierbij op dat de bewering van verweerder op geen enkele objectieve bron is gebaseerd hoewel volgens de aangehaalde rechtspraak asielinstanties verplicht zijn om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige gegevens het risico te beoordelen dat de asielzoeker - in de lidstaat die hem al internationale bescherming heeft verleend - wordt behandeld op een wijze die onverenigbaar is met zijn grondrechten. Er wordt vervolgens aangevoerd dat verweerders praktijk - die een positie inneemt zonder op enige objectieve bron te vertrouwen - des te meer betwistbaar is, aangezien alle informatie uit actuele en betrouwbare geraadpleegde bronnen toont dat de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland uiterst zorgwekkend is, aldus verzoeker. Wat betreft het genot van de rechten door personen die internationale bescherming genieten in Griekenland, moet volgens verzoeker worden opgemerkt dat, in tegenstelling tot wat verweerder beweert, de site van het Griekse Ministerie van Migratie en Asiel zelf aangeeft dat de staat geen huisvesting biedt en het recht om te werken of een toewijzing niet kan garanderen. Verzoeker meent dat alle recente en objectieve geraadpleegde bronnen het er ook over eens zijn dat administratieve en bureaucratische belemmeringen, het ontbreken van door de staat georganiseerde acties om hun specifieke situatie te verhelpen, de niet-toepassing van de wet en de impact van de economische crisis houders van internationale bescherming beletten hun rechten te genieten. Er wordt verder betoogd dat er in Griekenland geen integratiebeleid is voor erkende vluchtelingen en dat eenmaal erkend, ze aan hun lot worden overgelaten en ze volkomen hulpeloos zijn.

Voorts kaart verzoeker problemen aan van begunstigden van internationale bescherming i) inzake sociale steun; ii) inzake huisvesting waarbij wordt aangestipt dat verzoeker aanzienlijke moeilijkheden heeft ondervonden bij het vinden van huisvesting en hij dakloos raakte zonder enige vorm van steun toen hij het centrum onmiddellijk diende te verlaten na zijn erkenning en ondanks zijn wil geen woning kon vinden; iii) inzake medische zorgen stelt hij te lijden aan psychische problemen waarvoor hij wordt behandeld zodat bij terugkeer naar Griekenland zijn behandeling zal worden onderbroken en zijn gezondheidstoestand verslechteren; iv) inzake de arbeidsmarkt waarbij verzoeker aanvoert dat hij talrijke inspanningen heeft geleverd om werk te vinden en hij wel degelijk een baan kon krijgen voor twintig dagen waardoor hij zijn reis kon bekostigen doch meent dat rekening moet gehouden worden met de onmenselijke en vernederende omstandigheden zoals het gegeven dat hij meer dan twaalf uur moest werken aan 2 euro per uur en werd uitgebuit.

Volgens verzoeker blijkt uit alle voortgebrachte objectieve informatie dat de levensomstandigheden van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, wat wordt bevestigd door zijn gehoren.

Er wordt in het verzoekschrift beklemtoond dat verweerder geen enkele bron heeft verstrekt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker, bij terugkomst in Griekenland, niet opnieuw het risico zou lopen om het slachtoffer te worden van onmenselijke en/of vernederende behandeling met betrekking tot rechten en voordelen daadwerkelijk verleend - in de praktijk - aan personen die internationale

bescherming genieten, hoewel verzoeker heeft aangetoond dat hij persoonlijk slachtoffer was van deze ernstige tekortkomingen. Verzoeker concludeert dat het kennelijk onredelijk zou zijn om hem terug te sturen naar Griekenland waar risico's van onmenselijke en vernederende behandeling worden vastgesteld.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing genomen werd, luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer (...) 3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”*.

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU).

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker in Griekenland een internationale beschermingsstatus werd toegekend op 13 december 2021. Uit informatie verkregen van de Griekse autoriteiten blijkt verder dat verzoeker een verblijfsvergunning ontvangen heeft, geldig van 15 december 2021 tot 14 december 2024. Dit wordt in het verzoekschrift niet betwist. Evenmin blijkt dat verzoeker thans niet langer internationale bescherming zou genieten.

Aangezien de geldigheid van verzoekers internationale beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker levert dit bewijs niet.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielsysteem worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de

voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 101).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Griekenland sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire

behoefden, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Verzoeker brengt recente informatie bij met betrekking tot de situatie van statushouders in Griekenland, met name: AIDA, "Country Report Greece, Update 2020"; "Rights of Beneficiaries of International Protection - Answers to questions regarding the rights of international protection applicants and beneficiaries of international protection" van de Hellenic Republic - Ministry of Migration and Asylum; "Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socioeconomic rights" van maart 2021 van RSA en Stiftung Pro Asyl; "Rights and effective protection exist only on paper: The precarious existence of beneficiaries of international protection in Greece" van 23 juni 2017 van Pro Asyl and Refugee Support Aegean, pagina's 13-15; "Refugee Integration in Mainland Greece: Prospects and Challenges", van maart 2018 van Dimitris Skleparis - University of Glasgow, p. 2-4; "Report of the Commissioner for Human Rights of the Council of Europe Dunja Mijatovic following her visit to Greece from 25 to 29 June 2018", p. 18.

Uit voorgaande informatie blijkt dat erkende vluchtelingen toegang hebben tot de arbeidsmarkt onder dezelfde voorwaarden als onderdanen, zonder enige verplichting om een werkvergunning te verkrijgen. Evenwel zijn onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd in de statistische gegevens over werkloosheid. Uit een onderzoek uit 2018 blijkt dat slechts weinigen erin slagen een baan te vinden. Zij worden gewoonlijk tewerkgesteld in de informele economie, die hen de toegang tot sociale zekerheid ontnemt en hen blootstelt aan verdere onzekerheid en kwetsbaarheid. De overgrote meerderheid van de begunstigen en aanvragers van internationale bescherming is afhankelijk van voedselbedeling, non-foodartikelen en financiële bijstand om in hun basisbehoeften te voorzien. Dit dwingt hen vaak tot gevaarlijke inkomens genererende activiteiten en vergroot de behoefte aan hulpdiensten, vergroot het risico op uitbuiting en belemmert hun integratievooruitzichten (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 248-249). De overheid voorziet in verschillende maatregelen om de toegang tot werk voor personen die internationale bescherming genieten, te verbeteren. Dit omvat onder meer een proefprogramma voor beroepsopleiding voor 8.000 erkende vluchtelingen in Attica en Centraal Macedonië in samenwerking met het Ministerie van Arbeid en een werkgelegenheidsprogramma in de landbouwsector voor 8.000 vluchtelingen in samenwerking met het Ministerie van Landbouwonwikkeling. Deze acties moeten echter nog worden uitgevoerd. Net als asielzoekers worden begunstigen van internationale bescherming geconfronteerd met obstakels bij de afgifte van het belastingregistratienummer (AFM), die hun toegang tot de arbeidsmarkt en registratie bij het werkloosheidskantoor van O.A.E.D. belemmeren. De uitgifte van een AFM gaat gepaard met ernstige vertragingen. De procedure voor de bevoegde belastingdiensten om de persoonsgegevens van vluchtelingen te verifiëren via de asieldienst duurt ongeveer 2 maanden. In het geval van een professionele AFM duurt de procedure meer dan 3,5 maand en is de hulp van een accountant vereist. Het AIDA-rapport vermeldt dat het bezit van een woning of het voorleggen van een huurcontract een vereiste is om toegang te krijgen tot sociale bijstand (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 245).

Wat betreft huisvesting stelt het rapport kort samengevat dat in principe statushouders dezelfde rechten genieten als Griekse onderdanen maar dat in de praktijk administratieve en bureaucratische barrières, gebrek aan aandacht van de overheid voor hun specifieke situatie, inefficiënte implementatie van de wet en de impact van de economische crisis statushouders een effectief genot van hun rechten ontzegt. Ook het UNHCR wijst op de dringende nood aan steun voor vluchtelingen om een normaal leven te kunnen leiden, met toegang tot scholing, gezondheidszorg en om de kost te kunnen verdienen. Bijkomend werden in maart 2020 nog bijkomende maatregelen aangekondigd om de toegang voor statushouders tot sociale uitkeringen en accommodatie verder te beperken. De boodschap volgens de Griekse minister is dat iedere erkende vluchteling verantwoordelijk is voor zichzelf. Na de kennisgeving van de beslissing waarbij een beschermingsstatus wordt erkend/toegekend heeft de betrokkene nog 30 dagen vooraleer materiële opvang of financiële steun wordt gestopt, zodat verzoekers actueel niet langer aanspraak kunnen maken op een huisvesting, voorzien door de Griekse overheid. Bij ministerieel besluit van 7 april 2020 werd aan erkende vluchtelingen een termijn tot 31 mei 2020 gegeven om de opvangfaciliteiten te verlaten in navolging van de COVID-19 pandemie uitbraak (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 245). UNHCR merkte in juni 2020 op dat mensen dwingen hun woning te verlaten zonder vangnet en maatregelen om hun zelfredzaamheid te garanderen, velen tot armoede en dakloosheid drijft. De meeste van de getroffen vluchtelingen hebben geen regelmatig inkomen, velen zijn gezinnen met schoolgaande kinderen, alleenstaande ouders, overlevenden van geweld, en anderen met specifieke behoeften. De aanhoudende COVID-19 pandemie en maatregelen om de verspreiding ervan tegen te gaan, zorgen voor extra problemen doordat mensen worden beperkt in hun mogelijkheden om zich te verplaatsen en werk of huisvesting te vinden. Het verplaatsen van een probleem van de eilanden naar

het vasteland is geen oplossing. UNHCR drong er bij de autoriteiten op aan om een gefaseerde aanpak toe te passen, een hogere drempel om bijstand te verlenen aan kwetsbare mensen die in dit stadium niet kunnen vertrekken. In een gezamenlijke brief van 1 juni 2020 aan de minister van Migratie en Asiel, de Europese commissaris voor Migratie en Binnenlandse Zaken en de Europese vicevoorzitter voor de bevordering van onze Europese manier van leven, uitten verschillende maatschappelijke organisaties hun bezorgdheid omtrent voormelde situatie. Behalve voor de overgangperiode is in juli 2019, als onderdeel van de nationale integratiestrategie, een programma voor vluchtelingen en begunstigden van subsidiaire bescherming van start gegaan ("HELIOS 2"). Het doel ervan is de integratie van personen die internationale bescherming genieten te bevorderen in de Griekse samenleving door middel van verschillende acties, zoals integratiecursussen, huisvesting en ondersteuning van de inzetbaarheid. Het gaat om personen die momenteel in tijdelijke huisvestingsprogramma's verblijven. Het project wordt uitgevoerd door de IOM en haar partners met steun van de Griekse regering. Op 12 augustus 2020 stuurde de Griekse ombudsman een brief aan de secretarissen-generaal van de bevoegde ministeries waarin hij wees op de noodzaak van integratiemaatregelen voor erkende vluchtelingen die behoren tot kwetsbare groepen voordat zij de opvangfaciliteiten verlaten. De Ombudsman wees op het verlenen van ondersteunende diensten en een effectieve toegang van erkende vluchtelingen tot het sociale zekerheidsstelsel. De Secretaris-generaal voor Immigratiebeleid verstrekte informatie over huisvestings- en integratiemaatregelen die reeds zijn genomen of gepland waren. Wat betreft de daklozenopvang, blijkt uit het rapport dat er geen centra voorzien zijn voor statushouders en dat er in Athene maar vier centra zijn, ook voor Grieken en legaal verblijvende derdelanders waar het "extreem moeilijk" is om toegelaten te worden wegens overbevolking. Volgens het rapport blijven mensen die nood hebben aan opvang en geen financiële middelen hebben om een huis te huren dakloos of komen zij in verlaten huizen of overbevolkte appartementen terecht. Uit de ervaring van GCR blijkt dat mensen die onderdak nodig hebben en niet over de financiële middelen beschikken om een huis te huren dakloos blijven of verblijven in verlaten huizen of overvolle appartementen, die vaak worden onderverhuurd. In een persbericht van december 2020 hebben de GCR en 71 andere maatschappelijke organisaties hun bezorgdheid geuit "over de vele kwetsbare vluchtelingen die gedwongen zijn de opvang te verlaten of geconfronteerd worden met gedwongen uittredingen, waaronder overlevenden van gendergerelateerd geweld, mensen met gezondheidsproblemen, waaronder geestelijke gezondheidsproblemen, of handicaps, alleenstaande vrouwen en eenoudergezinnen, jongvolwassenen en mensen uit de LGBTQ+-gemeenschap". Volgens hen hebben veel vluchtelingen moeilijkheden of zijn zij niet in staat om zelfvoorzienend te worden vanwege kwetsbaarheden of problemen met de toegang tot essentiële diensten en de arbeidsmarkt. In het verleden zijn vluchtelingen die werden gevraagd om uit door de staat aangeboden huisvesting te vertrekken in stedelijke gebieden op straat beland of zij verlieten hun onderkomens niet uit angst om dakloos te worden. De problemen met de toegang tot steun en diensten worden volgens het rapport nog verergerd voor vluchtelingen in kampen vanwege de voortdurende beperkingen van Covid-19 en de vaak afgelegen locaties van deze plaatsen, waardoor het bijna onmogelijk is om huisvesting te zoeken, toegang tot diensten te krijgen of werk te vinden. De aangekondigde doorgangplaatsen voor degenen die gedwongen worden hun huis te verlaten, bieden volgens deze maatschappelijke organisaties slechts een noodoplossing voor sommige vluchtelingen en slechts voor een periode van maximaal twee maanden. Deze periode is volgens hen niet genoeg voor mensen om onafhankelijk te worden en zonder goede ondersteuning zal het aantal daklozen in de steden toenemen. Uiteindelijk ontbreekt het in Griekenland volgens deze maatschappelijke organisaties aan een duurzame langetermijnstrategie voor integratie en inclusie. Dit leidt tot meer dakloosheid en armoede voor veel mensen (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 247). Volgens Pro Asyl en Refugee Support Aegean zijn sinds de zomer van 2020 duizenden begunstigden van internationale bescherming dakloos geworden nadat hen was meegedeeld dat zij hun plaats in het opvangsysteem binnen 30 dagen na de verlening van internationale bescherming moesten verlaten (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 247).

Kinderen die internationale bescherming genieten hebben recht op onderwijs onder dezelfde voorwaarden als onderdanen. Volwassenen met een beschermingsstatuut hebben recht op toegang tot het onderwijsstelsel en opleidingsprogramma's onder dezelfde voorwaarden als legaal verblijvende onderdanen van derde landen. Er wordt een aantal cursussen Grieks gegeven door universiteiten, maatschappelijke organisaties en centra voor beroepsopleiding. UNHCR geeft aan dat de meeste vluchtelingen niet van taalcursussen of integratieprogramma's in Griekenland genieten. Een proefprogramma van Griekse taalcursussen, gefinancierd door het Fonds voor Asiel, Migratie en Integratie (AMIF) dat in januari 2018 werd aangekondigd, werd opgenomen in het HELIOS-project. Sinds juni 2019 wordt het uitgevoerd door de IOM en haar partners. Bovendien organiseert de gemeente Athene regelmatig Griekse taalcursussen voor volwassen immigranten, evenals IT-seminars (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 249-250).

De wet voorziet in toegang tot sociale bijstand voor personen die internationale bescherming genieten, zonder onderscheid te maken tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Begunstigden van internationale bescherming moeten van dezelfde rechten genieten en de nodige sociale bijstand ontvangen onder dezelfde voorwaarden die voor eigen onderdanen gelden. Niet alle begunstigden hebben toegang tot sociale rechten en sociale uitkeringen omwille van bureaucratische belemmeringen, die geen rekening houden met het onvermogen van begunstigden om bepaalde documenten voor te leggen, zoals documenten betreffende de gezinssituatie, geboorteakten of diploma's of zelfs de weigering van ambtenaren om hen de toegekende voordelen toe te kennen, wat in strijd is met het beginsel van gelijke behandeling, zoals bepaald in de Griekse en de EU-wetgeving. Het gegarandeerd minimuminkomen is in februari 2017 ingesteld als een nieuw bijstandsprogramma. Het gegarandeerde minimuminkomen bedraagt 200 euro per maand voor elk huishouden (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 250).

Wat betreft gezondheidszorg stelt het rapport eveneens dat in theorie deze is gewaarborgd onder dezelfde voorwaarden als voor de Grieken. Echter, ondanks het gunstig wetgevend kader, wordt in de praktijk effectieve toegang tot gezondheidszorg verhinderd door een significant gebrek aan middelen en capaciteit door de bezuinigingspolitiek van Griekenland en door een gebrek aan culturele bemiddelaars. Bovendien belemmeren administratieve belemmeringen de afgifte van een sofi-nummer (AMKA) waardoor ook de toegang tot de gezondheidszorg bemoeilijkt wordt (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 251-252).

De RSA Legal note van maart 2021 vermeldt dat statushouders in Griekenland, omwille van strenge administratieve drempels, specifieke moeilijkheden ondervinden om officiële documenten te verkrijgen die nodig zijn om toegang te hebben tot basisrechten zoals gezondheidszorg, huisvesting, sociale voorzieningen en tewerkstelling. De nota bespreekt vervolgens wat de moeilijkheden zijn om een verblijfsvergunning, een belastingnummer en een sociaal zekerheidsnummer te verkrijgen. De bevindingen in de nota met betrekking tot sociale voorziening, huisvesting, gezondheidszorg, dakloosheid en ontbering, tewerkstelling en rechtsmiddelen tegen schending van rechten voor statushouders, liggen verder in het verlengde van de bevindingen in het AIDA-rapport, en hebben ook betrekking op statushouders die terugkeren naar Griekenland vanuit andere lidstaten.

Voormelde landeninformatie laat niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar daar a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van "tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken", waarbij deze "tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken" (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91).

Dat er geen dergelijke situatie is, neemt niet weg dat er een preciaire situatie is waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "*alle gegevens van de zaak*" (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terecht komt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 93, en HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van zijn verzoek, waarbij het hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terecht komt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Verzoeker betwist verweerdere stelling dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland toegang krijgen tot huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. Concreet wordt door verzoeker aangestipt dat hij aanzienlijke moeilijkheden heeft ondervonden bij het vinden van huisvesting

en hij dakloos raakte zonder enige vorm van steun toen hij het centrum onmiddellijk diende te verlaten na zijn erkenning en ondanks zijn wil geen woning kon vinden. Verder stelt verzoeker te lijden aan psychische problemen waarvoor hij wordt behandeld zodat bij terugkeer naar Griekenland zijn behandeling zal worden onderbroken en zijn gezondheidstoestand verslechteren. Inzake de arbeidsmarkt wordt aangevoerd dat verzoeker talrijke inspanningen heeft geleverd om werk te vinden en hij wel degelijk een baan kon krijgen voor twintig dagen waardoor hij zijn reis kon bekostigen doch meent dat rekening moet gehouden worden met de onmenselijke en vernederende omstandigheden zoals het gegeven dat hij meer dan twaalf uur moest werken aan twee euro per uur en werd uitgebuit.

Uit verzoekers verklaringen kan echter niet blijken dat hij daadwerkelijk voldoende inspanningen heeft gedaan om zijn rechten als statushouder in Griekenland te doen gelden. De Raad treedt in dit verband volgende pertinente overwegingen van de commissaris-generaal bij:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van gezondheidszorg, sociale bijstand, werkgelegenheid, huisvesting en integratie voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. In dit verband dient er vooreerst op gewezen te worden dat u bij de DVZ verklaarde dat u uw Griekse verblijfskaart en Grieks paspoort had weggegooid (DVZ-vragenlijst; vraag 22). Tijdens uw persoonlijke onderhoud verklaarde u echter dat uw Griekse verblijfskaart en uw Griekse paspoort, samen met uw documenten waarop uw taks-nummer (AFM) en uw sociale zekerheidsnummer (AMKA) stonden, in een station in België ofwel gestolen werden of dat u ze daar verloren had (CGVS, p9 + p15). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid herhaalde u louter dat u uw documenten verloren had (CGVS, p16), wat geen verklaring is voor dergelijke tegenstrijdigheid. Deze vaststelling doet dan ook vermoeden dat u uw Griekse verblijfskaart, uw Griekse paspoort en uw documenten waarop uw taks- en sociale zekerheidsnummer – nummers die u volgens de informatie waarover het CGVS beschikt nodig heeft om op een legale manier aan werk te geraken – staan doelbewust voor de Belgische asielinstanties achterhoudt omdat hierin mogelijks informatie, zoals data wanneer of plaatsen waar u deze documenten ontving, staat die niet met uw verklaringen die u op het Commissariaat-generaal aflegde overeenstemmen. Bovendien biedt u tgv uw incoherente verklaringen geen zicht op uw werkelijke levensomstandigheden en uw pogingen om uw rechten in Griekenland te laten gelden.

Voorts verklaarde u initieel dat u één dag voor uw vertrek naar Athene uw Griekse verblijfskaart verkreeg en dat u de dag hierop uw taks- en sociale zekerheidsnummer verkreeg (CGVS, p7 + p15), waaruit afgeleid dient te worden dat u op de dag van het verkrijgen van uw taks- en sociale zekerheidsnummer Kos verliet. Later verklaarde u echter dat u na het verkrijgen van uw taks- en sociale zekerheidsnummer nog een week lang op Kos vruchteloos naar werk zocht (CGVS, p15). Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw pogingen om werk te vinden op Kos, terwijl het vinden van werk een belangrijke voorwaarde is om zich in een maatschappij te kunnen integreren en om op die manier toegang te krijgen tot de woningmarkt op Kos. Betreffende uw verklaringen dat u vanaf uw vertrek uit het opvangcentrum te Kos op 20 december 2021 tot 15 januari 2022 eerst twee dagen op straat en nadien in een tent –waarvan u niet kon zeggen via welke organisatie u deze verkregen had – leefde (CGVS, p5) en u in die periode moeite had om aan eten te geraken (CGVS, p6), dient er opgemerkt te worden dat indien u daadwerkelijke in dergelijke precaire omstandigheden geleefd zou hebben te Kos, er verwacht kan worden dat u net alle stappen zou ondernemen om aan werk te geraken zodoende uw situatie er te verbeteren, toegang te krijgen tot de woningmarkt in Kos en te kunnen integreren in de Griekse samenleving.

Hoe dan ook, dat u wel degelijk toegang had tot de arbeidsmarkt in Griekenland blijkt voorts uit uw verklaringen dat u bij uw aankomst in Athene – waar u ongeveer 20 dagen heeft verbleven (CGVS, p9) – aan werk geraakte waarmee in uw onderhoud voorzag en waarmee u een vliegticket kocht om Griekenland te kunnen verlaten (CGVS, p8-9). Bovendien blijkt uit niets dat u, al dan niet samen met derden om de prijs te drukken, niet op de huurmarkt in Athene terecht zou kunnen voor huisvesting. Immers, u verklaarde dat u in Athene –hoewel u er dakloos zou zijn geweest- geen stappen heeft

ondernomen om een woonplaats te vinden omdat u naar eigen zeggen toch niets zou gevonden hebben en u Athene als een Arabische stad beschouwt (CGVS, p16).

Bovenstaande vaststellingen nopen er toe te besluiten dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u niet voldoende zelfredzaamheid aan de dag zou kunnen leggen om moeilijkheden die gepaard gaan met een integratie in de Griekse samenleving het hoofd te bieden als persoon die er internationale bescherming geniet. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat Griekenland niet uw eindbestemming was. Zo verklaarde u dat u toen u een verzoek om internationale bescherming indiende in Griekenland u niet van plan was om in Griekenland te blijven en dat België uw uiteindelijke bestemming was (CGVS, p4). Uit uw verklaringen en gedragingen, waarbij u Griekenland op 22 februari 2022, oftewel ongeveer twee en een halve maand na uw erkenning als vluchteling verliet (CGVS, p9), kan geenszins een wil en intentie om in Griekenland een duurzaam leven op- en een toekomst uit te bouwen, worden afgeleid.”

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geenszins enige ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoeker toont in casu met het volharden in zijn verklaringen op het CGVS en de verwijzingen naar algemene informatie allerminst aan dat hij daadwerkelijk als statushouder ernstige pogingen heeft ondernomen om zijn rechten in Griekenland te doen gelden, noch dat het voor hem onmogelijk was om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Verzoeker benadrukt dat hij dakloos was en ondanks zijn wil geen woning kon vinden en bovendien huurcontracten illegaal worden afgesloten doch uit zijn verklaringen blijkt uitdrukkelijk dat hij geen stappen heeft ondernomen om in Athene een woonplaats te vinden (persoonlijk onderhoud, p. 16).

Verzoekers betoog volstaat dan ook niet om vast te stellen dat hij door de onverschilligheid van de in Griekenland aanwezige autoriteiten, en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Er dient beklemtoond te worden dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat hij afdoende en aanhoudende pogingen heeft genomen om andere hulporganisaties of overheidsdiensten te contacteren om in Griekenland werk en huisvesting te vinden nu verzoeker niet weerlegt dat hij aanvankelijk verklaarde Kos te hebben verlaten één dag na het verkrijgen van zijn verblijfskaart en de dag van het verkrijgen van zijn taks- en sociale zekerheidsnummer (persoonlijk onderhoud, p. 7) noch betwist dat hij Athene heeft verlaten richting België reeds zo een tien dagen na het verkrijgen van zijn paspoort (persoonlijk onderhoud, p. 8-9).

Uit verzoekers verklaringen kan dan ook niet worden afgeleid dat hij afdoende stappen heeft ondernomen om steun te ontvangen van de Griekse overheid, doch hier niet in slaagde.

Verzoeker betoogt verder dat hij dat talrijke inspanningen heeft geleverd om werk te vinden en hij wel degelijk een baan kon krijgen voor twintig dagen waardoor hij zijn reis kon bekostigen doch meent dat rekening moet gehouden worden met de onmenselijke en vernederende omstandigheden zoals het gegeven dat hij meer dan twaalf uur moest werken aan twee euro per uur en werd uitgebuit.

Hoewel dergelijke situaties van uitbuiting op de illegale arbeidsmarkt worden betreurd, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voldoende en aanhoudende pogingen heeft geleverd om na ontvangst van zijn taksnummer (AFM) en sociale zekerheidsnummer (AMKA) legaal werk te zoeken gelet op zijn aanvankelijke verklaring dat hij Kos diezelfde dag verliet (persoonlijk onderhoud p. 7, 15) en hij Athene alwaar hij zich volgens zijn verklaringen had ingeschreven bij een interimkantoor, na slechts een kleine maand reeds verliet om naar België te reizen nadat hij een paar dagen illegaal heeft gewerkt om zijn ticket naar België te kunnen kopen (persoonlijk onderhoud, p. 8). Voorgaande vaststellingen maken dat verzoeker allerminst in concreto heeft aangetoond dat hij in geval van een terugkeer naar Griekenland geen beroep zou kunnen doen op de rechten (waaronder dus toegang tot de legale arbeidsmarkt) die voortvloeien uit zijn beschermingsstatus.

De Raad merkt in dit verband nog op dat uit de beschikbare informatie blijkt dat Griekenland kampt met de gevolgen van de financiële crisis en onder meer kampt met grote werkloosheid, die ook de Griekse onderdanen treft. De Raad ontkent niet dat personen die internationale bescherming hebben verkregen kunnen getroffen worden door werkloosheid en dat de mogelijkheden om Griekse taallessen te volgen, wat toegang tot de arbeidsmarkt kan faciliteren, beperkt zijn. Evenwel volgt hieruit niet dat verzoeker omwille van de onverschilligheid van de Griekse overheid in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal belanden in geval van terugkeer.

Met betrekking tot de erbarmelijke verblijfsomstandigheden in Kos wordt niet betwist dat de omstandigheden in de opvangkampen in Griekenland erbarmelijk kunnen zijn en dat er geweld plaatsvindt, maar kan hieruit als dusdanig niet blijken dat verzoeker als statushouder, in geval van terugkeer naar Griekenland in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie zal belanden, nu uit niets kan blijken dat hij zich opnieuw in Kos zou moeten vestigen.

Verzoeker laat voorts volgende motieven volledig ongemoeid:

“Betreffende uw verklaringen dat u en uw drie vrienden op 27 december 2021 zouden zijn aangevallen door Afghanen (CGVS, p5-6) –waarvan u ter staving 4 foto’s van de ziekenhuisopname van uw vriend M. (doc 1) en een kopie van uw medische attest neerlegde (doc 6)- en er in Athene gewapende bendes op straat rondliepen (CGVS, p10), dient er opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor deze door u aangehaalde feiten/problemen,- of bij een eventuele herhaling van dergelijke feiten/problemen in geval van een terugkeer naar Griekenland – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Griekenland aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

Zo verklaarde u dat u de dag nadat u door Afghanen was aangevallen klacht ging indienen bij de politie in Kos en uw verklaring er door de politie genoteerd werd (CGVS, p10). Dat de politie u een week later op een brutale en onbeleefde manier zou verteld hebben dat zij geen nieuws hadden in uw zaak en zij niet ter plaatse kwamen - waaruit u afleidt dat zij niets ondernomen hebben (CGVS, p10-11)- wijst er niet op dat de politie hun onderzoeksdaden niet naar behoren zouden uitvoeren. Immers, dat bepaalde misdrijven niet worden opgelost kan afhangen van menige factoren (gebrek aan bewijs, gebrek aan getuigen, gebrek aan identificeerbaarheid van daders...) los van de werking/inspanningen van de autoriteiten om misdrijven op te lossen. Hierbij kan nog aangestipt worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Absolute bescherming kan overigens door geen enkele rechtsstaat worden geboden, doch de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat. Er kan voorts nog op gewezen worden dat hoewel u verklaarde dat u door de politie op een onbeleefde en brutale manier werd te woord gestaan en u het gevoel had dat de politie niets ondernam, blijkt dat u zich nooit tot hogere autoriteiten of ombudsman in Griekenland gericht heeft om het niet of slechte functioneren van politie aan te kaarten (CGVS, p11-12) waardoor bezwaarlijk kan gesteld worden dat u alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Griekenland opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput. Het feit dat u onwetend zou geweest zijn dat u klacht kon indienen tegen het optreden van de politie (CGVS, p12), kan bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Betreffende uw verklaringen dat er in Athene gewapende Afgaanse en Pakistaanse bendes op straat rondliepen (CGV, p10) blijkt nergens uit uw verklaringen dat u persoonlijk door deze bendes zou gevisieerd zijn.

Tot slot verklaarde u dat een buschauffeur u discrimineerde omdat hij u, toen u van Athene naar Thessaloniki wou reizen, zonder duidelijke reden, de toegang tot zijn bus weigerde - en u op de volgende bus moest wachten. Dit feit – hoe laakbaar ook – is echter onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat u het door u ervaren probleem nooit heeft aangeklaagd bij de politie (CGVS, p12). Hierbij kan worden opgemerkt dat indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van feiten, zij hiertegen vanzelfsprekend niet kunnen optreden. Uw verklaringen voor uw nalaten om klacht in te dienen, namelijk dat Griekse autoriteiten u in het verleden negen keren op zee terugstuurden naar Turkije, kan niet worden weerhouden. Immers, niets wijst er op dat u uw rechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland niet zou kunnen doen gelden.”

Bij gebrek aan enig dienstig verweer neemt de Raad deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, integraal over.

Waar in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat verzoeker lijdt aan psychische problemen waarvoor hij wordt behandeld zodat bij terugkeer naar Griekenland zijn behandeling zal worden onderbroken en zijn gezondheidstoestand verslechteren, moet vastgesteld worden dat in casu geenszins enige (medische) stukken voorliggen om de voorgehouden psychische problemen en beweerdde noodzakelijke behandeling te staven. Daargelaten het gebrek aan stavingsstukken moet tevens vastgesteld worden dat verzoeker hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn beweerdde psychische problemen, die niet nader worden toegelicht, over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zouden verhinderen zijn rechten, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, te doen gelden. Verzoeker toont overigens ook niet in concreto aan dat hij in Griekenland, mogelijks met de hulp van de

Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zal hebben tot eventuele psychologische ondersteuning of zou kunnen genieten van de nodige gezondheidszorg, te meer verzoeker eerder in Griekenland voor een angstaanval terecht kon bij een dokter en medicatie verkreeg (persoonlijk onderhoud, p. 11) alsook medisch werd verzorgd na verwondingen te hebben opgelopen (persoonlijk onderhoud, p. 13).

Verzoeker toont aldus geen medische problemen of andere omstandigheden aan die het hem dermate moeilijk maken dat hij niet in staat kan worden geacht om zijn rechten als persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland te doen gelden.

Verzoeker toont gelet op voorgaande vaststellingen hoe dan ook niet aan dat het voor hem als zelfstandige, volwassen man, die geen medische problemen aantoont, persoonlijk onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Griekenland de vereiste (administratieve) stappen te zetten om huisvesting en werk te vinden, desnoods middels de hulp van ngo's, noch dat hij hierdoor buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Verzoeker dient in concreto aan te tonen dat hij in een situatie zal terechtkomen die zo ernstig is dat zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De loutere verwijzing naar algemene informatie en het volharden in zijn verklaringen op het CGVS volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing over zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoeker dient in concreto aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, in casu Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij blijft daartoe evenwel in gebreke.

De Raad herhaalt ten slotte dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat situaties die worden gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon maar die geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een toestand komt die gelijkgesteld kan worden met onmenselijke of vernederende behandeling, niet de vereiste drempel van zwaarwegendheid bereiken. Dit is evenmin het geval voor schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest en het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend.

De Raad meent dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terecht redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoeker verhinderen. Zijn verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Evenmin wordt een schending aangetoond van de artikelen 2 en 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.2.2. Nu het voorliggend beschermingsverzoek op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk dient te worden verklaard, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming. In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoeker zich nog dienstig kan beroepen op (een schending van) de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus. Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven.

2.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.4. De Raad heeft kennis genomen van de informatie die verzoeker in zijn verzoekschrift heeft opgenomen over de situatie in Griekenland. Daargelaten de vraag of de commissaris-generaal is tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht zoals omschreven door het Hof van Justitie (arrest van 16 juli 2020, M. Addis t. Duitsland, punt 52), dient de Raad te concluderen dat verzoeker geen belang heeft bij deze grief nu de Raad als beroepsinstantie zelf de situatie in Griekenland heeft beoordeeld (cf. arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, EU:C:2019:219, punt 88).

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtredenen uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. Hij werd tijdens dit persoonlijk onderhoud gewezen op de vaststelling dat hem reeds internationale bescherming in Griekenland is toegekend en kreeg de kans om redenen aan te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de commissaris-generaal op dit vlak onzorgvuldig is te werk gegaan.

2.2.5. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.2.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit verzoekers verzoekschrift blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.7. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 22bis van de Grondwet, maar laat na uiteen te zetten op welke wijze hij dit artikel geschonden acht. Aldus maakt dit geen ontvankelijk middelonderdeel uit.

2.2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een

substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU